

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **D.D.**, zastoupeného JUDr. Athanassiem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2014, čj. CPR-6046/ČJ-2013-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2014, čj. 44 A 3/2014 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Mělník, rozhodnutím ze dne 29. 4. 2013, čj. KRPS-32564-44/ČJ-2013-010026, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila na 6 měsíců.

[2] Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutím ze dne 6. 1. 2014, čj. CPR-6046/ČJ-2013-930310-V237, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 18. 3. 2014, čj. 44 A 3/2014 – 30.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva, vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zohledňuje zejména rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délku pobytu cizince, rozsah sociálních a kulturních vazeb, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, a povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. S ohledem na uvedená kritéria považuje krajský soud odůvodnění žalované za dostatečné. Žalovaná vyšla především z výpovědi žalobce, který uvedl, že do České republiky přicestoval z ekonomických důvodů, je si vědom neoprávněnosti svého pobytu a v případě povinnosti vycestovat do Mongolska počítá s tím, že jej rodina bude následovat. Žalobce teprve v průběhu řízení začal tvrdit, že jeho vycestování by se dotklo manželky a nedávno narozené dcery, které jsou na něm finančně závislé. Krajský soud toto tvrzení považuje za účelové s cílem zabránit vyhoštění. Vycestování žalobce spolu s rodinou není v rozporu s právy dítěte na rodinný život, neboť nezletilá bude následovat svoje rodiče, jimž v návratu do země původu nic nebrání. Dcera je schopna zvládnout cestování v doprovodu svých rodičů. Návratem do vlasti navíc dojde ke sjednocení rodiny, neboť v Mongolsku žije starší nezletilá dcera žalobce.

[5] Soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že jeho vazby na území České republiky jsou natolik silné, že by jeho nucené vycestování spojené se zákazem vstupu na 6 měsíců, bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života. Žalobce a jeho rodina se zdržují v České republice z ekonomických důvodů. Užívají pouze jeden pokoj v třípokojovém bytě. Návratem do země původu by žalobce výrazně odlehčil své manželce, která v současné době finančně zabezpečuje rodinu, neboť žalobce nemůže legálně pracovat. Soud nepřehlédl, že žalobce žije spořádaným rodinným životem, je bezúhonný a po dobu, kdy mohl legálně pracovat, patřil mezi nejlepší pracovníky. Ani tyto okolnosti však nepřeváží nad veřejným zájmem na tom, aby cizinci žijící na území České republiky řádně dodržovali pobytová pravidla nastavená zákonem o pobytu cizinců. Krajský soud doplnil, že žalobce sice přicestoval do České republiky před mnoha lety, avšak nemá zde kromě rodinných žádné jiné vazby a neovládá český jazyk. Proto ani v tomto směru není správní vyhoštění nepřiměřené. Nepřiměřenou není podle soudu ani doba zákazu vstupu na území České republiky v délce 6 měsíců. Naopak, takto určená doba svědčí o tom, že správní orgány zvažovaly mimo jiné i závažnost protiprávního jednání žalobce.

III.

[6] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel předně uvedl, že žije v České republice nepřetržitě od roku 2007. Za tuto dobu se integroval do české společnosti, má zde pevné sociální a rodinné vazby a těší se dobré pověsti. Po celou dobu zde žije s manželkou a dcerou (nar. X), které mají povolen dlouhodobý pobyt. Manželka stěžovatele zde může legálně pracovat a požádala o udělení povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel má za to, že jeho jednání bylo vždy v souladu se zákonem i zvyklostmi platnými v České republice. Nerozumí proto důvodům, které vedly k jeho vykázání. Vzhledem k velmi nízkému věku jeho dcery je neetické a nelidské posílat stěžovatele pryč ze země. Jeho povinností je postarat se o manželku s dcerou. Vycestování rodiny s tak malým dítětem je nemožné. Stěžovatel odmítl argument správních orgánů, že by mohl žít se svou rodinou v Mongolsku, jelikož právě v České republice si rodina vytvořila harmonický domov.

[8] Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně 1 měsíc a 9 dnů. Jelikož žalovaná toto rozhodnutí potvrdila, nemohla následně, stejně jako krajský soud, tvrdit, že zde stěžovatel neoprávněně pobýval 28 měsíců. Závažnost protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném pobytu v délce 1 měsíce a 9 dnů je velmi nízká. V uvedeném období byla přitom manželka stěžovatele ve vysokém stupni těhotenství a následně se jim narodila dcera.

[9] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem v tom, že důvody, pro které se s rodinou zdržuje v České republice, jsou pouze ekonomické. Původní ekonomické motivy příjezdu se postupně změnilы v rozvinutý rodinný život se zázemím, který by měl být státem chráněn. K aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců postačí, aby bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého života cizince; s ohledem na velmi nízký věk dcery by byl tento zásah fatální. Realizací správního vyhoštění by došlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 3 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte a čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech.

[10] Pojem soukromý život v sobě podle Evropského soudu pro lidská práva zahrnuje také právo osoby na rozvoj vztahu s jinými osobami a také pracovních a obchodních vztahů. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince pouze tehdy, je-li jím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Žalovaná se zabývala následky správního vyhoštění z území České republiky pouze formálně. Bagatelizovala přiměřenost zásahu do soukromého života stěžovatele a případných dopadů na jeho sociální okolí. Tím se dopustila diskriminace ve smyslu čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná svým rozhodnutím také porušila čl. 10 Ústavy České republiky, jelikož nezohlednila, že Česká republika je vázána mezinárodními smlouvami. Také závazné stanovisko tyto mezinárodní závazky opomíjí.

[11] Krajský soud se mylí, má-li za to, že šestiměsíční zákaz pobytu svědčí o tom, že správní orgány zvažovaly závažnost protiprávního jednání stěžovatele. Otázka přiměřenosti nesouvisí s dobou vyhoštění, ale s posouzením toho, zda je na místě je vůbec uložit. Správní vyhoštění v uvedené délce je pro stěžovatele stejně ničivé jako uložení téhož trestu na samé horní hranici dané zákonem.

[12] Stěžovatel ve shodě s krajským soudem poukázal na kritéria, která zohledňuje judikatura Evropského soudu pro lidská práva při zkoumání možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života cizince. Tato judikatura zdůrazňuje nejlepší zájem a blaho dítěte, zvláště s ohledem na vážnost problému, na které může narazit v zemi, do které je cizinec nucen vycestovat. Stěžovatel proto považuje za nepřípustné, aby byl nucen opustit rodinu, když se ani trestně neprovinil. Je nepřípustné zpřetrhat rodinná pouta a donutit stěžovatele vycestovat z České republiky, kde má rozvinuté rodinné a osobní vztahy.

[13] Stěžovatel odmítl argument žalovaného, že nízký věk nezletilé nelze užívat jako argument pro své další setrvání v České republice. Žalovaná tímto tvrzením dokazuje, že ignoruje shora uvedená kritéria užívaná Evropským soudem pro lidská práva. Soud nezohlednil ani § 174a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel uzavřel, že jeho vyhoštění není odůvodněné naléhavou společenskou potřebou a není proporcionální ve vztahu ke sledovanému legitimnímu cíli.

[14] Stěžovatel zároveň požádal o nařízení jednání ve věci.

IV.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na jí shromážděný spisový materiál.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že stěžovatel, který je státním občanem Mongolska, přicestoval do České republiky v r. 2007 za účelem zaměstnání. Pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu, jehož platnost uplynula dne 25. 3. 2009. Stěžovatel se posléze snažil neúspěšně zajistit legální prodloužení svého pobytu. Dne 14. 3. 2009 požádal o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, avšak učinil tak opožděně v rozporu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proto nemohla nastat fikce legálního pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 uvedeného zákona. Stěžovatel zde tudíž pobýval nelegálně od 26. 3. 2009. Následně dne 2. 4. 2010 požádal neúspěšně o udělení mezinárodní ochrany. Řízení bylo pravomocně zastaveno ke dni 29. 8. 2011. Od 29. 9. 2011 stěžovateli opětovně nesvědčil žádný titul pro legální pobyt na území České republiky. Stěžovatel dne 7. 6. 2011 podal žádost o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny; řízení bylo zastaveno ke dni 14. 11. 2012. Dále dne 13. 7. 2011 požádal o vízum za

účelem strpění pobytu, které mu dne 17. 12. 2012 nebylo uděleno. Dne 20. 12. 2012 požádal o nové posouzení důvodů pro neudělení tohoto víza. Dne 30. 1. 2013 se dostavil na cizineckou policii, kde s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[19] Naplnění skutkové podstaty předvídané v § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců znamená pro správní orgán povinnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu vstup na území členských států Evropské unie po dobu až 3 let, a to pokud ve věci nebudou shledány překážky správního vyhoštění, mezi něž patří zejména to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179 zákona o pobytu cizinců).

[20] Stěžovatel má za to, že nebylo možné rozhodnout o jeho správním vyhoštění z důvodu, že jeho nucené vycestování nepřiměřeně zasáhne do jeho soukromého nebo rodinného života. Překážku realizace správního vyhoštění stěžovatel spatřuje konkrétně v tom, že zde žije jeho manželka s dcerou.

[21] V případech, v nichž je třeba zkoumat otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu; (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele; (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob; a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 uvedené Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[22] S ohledem na tato kritéria Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění žalované i krajského soudu vztahující se k přiměřenosti zásahu do rodinného nebo soukromého života stěžovatele za dostatečné. Správní orgány vycházely především z tvrzení samotného stěžovatele. Stěžovatel přicestoval do České republiky z čistě ekonomických důvodů za účelem výkonu práce, neboť, jak sám uvedl, je zde oproti Mongolsku mnohem lepší životní úroveň. Nejvyšší správní soud nepochybně, že stěžovatel má v České republice vytvořen reálný rodinný vztah. Žije zde se svou manželkou, také mongolskou státní příslušnicí, a dcerou narozenou v r. 2013. Na druhou stranu nelze odhlédnout od toho, že

stěžovatel má i druhou dceru (nar. 1998), která se po rok a půl dlouhém pobytu v České republice vrátila zpět do Mongolska, aby se tam starala o své prarodiče.

[23] Stěžovatel se s poukazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva domáhal práva na formování a rozvoj vztahu s jinými osobami a také pracovních a obchodních vztahů. Nerozvedl však, jak bude vyhoštěním zasaženo právě do těchto sfér jeho života. V průběhu řízení totiž vyšlo najevo, že stěžovatel nemá silné vazby k České republice, ale k osobám mongolského občanství v danou dobu žijícím na území České republiky. Svá tvrzení o integraci do české společnosti a pevných sociálních vazbách ponechal pouze v obecné rovině. Netvrdil, že by měl vyjma manželky a dcery vztahy s jinými osobami a ani že by se sociálně či kulturně integroval do české společnosti. Neovládá český jazyk, jehož znalost je přitom základním předpokladem pro integraci. Stěžovatel nemůže ani tvrdit, že si v České republice vytvořil stabilní zázemí. Žije totiž v jednom pokoji třípokojového bytu, který patří pracovní agentuře. Stěžovatel rovněž nezpochybňoval, že by jeho věk ani zdravotní stav mohl být překážkou jeho vycestování.

[24] Stěžovatel dále namítal, že musí zůstat v České republice, aby se mohl materiálně postarat o svou manželku s dcerou. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že to ovšem za stávající situace není v možné. S ohledem na § 89 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti je patrné, že platné povolení k pobytu na území České republiky je jednou z podmínek pro legální zaměstnání. Pokud stěžovatel nemá oprávnění k pobytu, a není zároveň držitelem zelené či modré karty, nemůže zde být legálně zaměstnán. Stěžovatel doložil prodloužení platnosti povolení k zaměstnání vydané úřadem práce. Nicméně jak jej poučil uvedený správní orgán, podmínkou výkonu zaměstnání je platné povolení k pobytu na území České republiky. Jím ovšem stěžovatel nedisponuje.

[25] V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že se stěžovatel nacházel po určitou dobu na území České republiky nelegálně. Odpovědnosti za svůj neoprávněný pobyt se nemůže zprostit tím, že se průběžně (a neúspěšně) pokoušel legalizovat svůj neoprávněný pobyt a ani tvrzením, že svoji situaci nemohl řešit z důvodu, že jeho manželka byla v danou dobu těhotná a poté se jím narodila dcera. Jak vyplývá z části rozhodnutí žalované, v níž se zabývá jednotlivými úseky, kdy stěžovatel pobýval v České republice oprávněně a kdy neoprávněně, manželka stěžovatele otěhotněla v době, kdy zde stěžovatel již nepobýval legálně, neboť již nebyl účastníkem řízení o mezinárodní ochraně a nesvědčil mu ani jiný právní titul, na jehož základě by zde mohl pobývat oprávněně. S ohledem na shora uvedená kritéria Evropského soudu pro lidská práva platí, že skutečnost, že rodinný život cizince byl založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede zpravidla k závěru o neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi* proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, či ze dne 9. 11. 2000, *Andrey Shebashov* proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99, nebo Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958). Ani z tohoto důvodu proto nemohlo stěžovateli vzniknout legitimní očekávání, že z důvodu těhotenství své manželky bude u něj vyloučena možnost jeho nuceného vycestování.

[26] Zdejší soud nezpochybňuje, že každé správní vyhoštění zasahuje do rodinného a soukromého života jednotlivce a jeho blízkých. V dané věci nicméně převážil zájem na

tom, aby se stěžovatel po určitou dobu nezdržoval na území České republiky. V takovém případě jsou pak i členové rodiny cizince povinni snášet negativní důsledky spjaté s vyhoštěním stěžovatele. Ani přání stěžovatele realizovat svůj rodinný a pracovní život právě v České republice nebrání závěru o zákonnosti a přiměřenosti správního vyhoštění.

[27] Nadto lze dodat, že ani nucené vycestování stěžovatele nemusí nutně znamenat jeho odloučení od manželky a mladší dcery. Stěžovatel v protokolu o vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění dne 30. 1. 2013 uvedl, že v případě povinnosti opustit území České republiky počítá s tím, že jej bude rodina následovat do Mongolska a že mu ani jeho rodině nehrozí v Mongolsku žádné nebezpečí z důvodu vyznání, smyšlení či politického přesvědčení; v minulosti sice požádal o mezinárodní ochranu, učinil tak účelově. Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádné ze zjištěných skutečností nepoukázaly na existenci překážky, díky které by stěžovatel nemohl realizovat svůj soukromý či rodinný život právě v zemi původu. Uzná-li to manželka stěžovatele za vhodné a bude-li chtít upřednostnit rodinný život před výkonem zaměstnání, může se rozhodnout pro společný pobyt ve vlasti či v jiné zemi, kde bude mít spolu se stěžovatelem povolený pobyt. Stěžovatelově dceři je nyní jeden a půl roku a Nejvyšší správní soud nepochybuje, že jejímu případnému vycestování nebrání její věk, jak stěžovatel zdůrazňoval v kasační stížnosti; pro svůj nízký věk přitom nemůže být v české společnosti řádně integrována. Stěžovatel v kasační stížnosti hovořil toliko o přání zůstat se svou mladší nezletilou dcerou, ale zcela opomenul skutečnost, že v Mongolsku žije jeho druhá dcera. Návratem do Mongolska by došlo k opětovnému sloučení celé rodiny. Nejvyšší správní soud manželku s mladší dcerou stěžovatele samozřejmě nikterak nenabádá k vystěhování z České republiky. Za situace, kdy správní vyhoštění stěžovatele není nezákonné, je totiž pouze na stěžovateli a jeho rodinně, jakým způsobem budou řešit své rodinné záležitosti.

[28] Žalovaná i krajský soud tudíž posoudily zákonnost stěžovatelova vyhoštění v intencích zákona o pobytu cizinců i judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Neobstojí ani námitka, že žalovaná posuzovala životní situaci stěžovatele formálně a že ji bagatelizovala. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené neshledal, že by rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani s ostatními mezinárodněprávními dokumenty, na něž stěžovatel poukazoval, zejména pak s čl. 3 a čl. 19 Úmluvy o právech dítěte. Při posuzování souladu zásahu do rodinného života dítěte musí být respektován i čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, podle něhož musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí uskutečňované (mimo jiné) soudy nebo správními orgány. Zájem dítěte je zde sice předním hlediskem, nikoliv však jediným (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, čj. 7 As 103/2011 - 54). Ani článek 9, jehož porušení se stěžovatel rovněž dovolával, nevylučuje, aby byl jeden z rodičů vyhoštěn z území republiky. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovateli a jeho manželce právně nic nebrání v tom, aby jejich rodina zůstala pohromadě, byť nikoli v České republice.

[29] Důvodnou není ani námitka, že krajský soud nezohlednil požadavek přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o správním vyhoštění musí sledovat zásadu proporcionality, která spočívá v požadavku, aby intenzita zásahu do práv cizince byla přiměřená významu veřejného zájmu, k jehož ochraně má zásah, reprezentovaný rozhodnutím o správním vyhoštění, sloužit. Ačkoliv

správní orgán musí při svém rozhodování zohlednit kritéria obsažená v § 174a zákona o pobytu cizinců, nemusí je všechny výslovně vyjmenovávat ve svém rozhodnutí. Je však třeba trvat na tom, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. Tomuto požadavku správní orgány dostaly a dostal mu i krajský soud, který napadené správní rozhodnutí přezkoumával v souladu s žalobními body, které směřovaly do posouzení rodinného života stěžovatele. Stěžovatel přitom nenamítal, ke kterým kritériím krajský soud konkrétně nepřihlédl. Rodinnou situací stěžovatele se přitom zabýval dostatečně. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje, že přiměřeně byla stanovena i doba zákazu vstupu stěžovatele na území. Doba 6 měsíců jistě není vzhledem ke skutkovým okolnostem věci nepřiměřená. Stanovení této doby svědčí o tom, že správní orgány zvažovaly délku nelegálního pobytu stěžovatele i to, že se nedopustil jiného protiprávního jednání.

[30] Nejvyšší správní soud neshledal pochybení ani v odůvodnění závazného stanoviska k možnosti vycestování stěžovatele. Ministerstvo vnitra vycházelo ze samotné výpovědi stěžovatele, který neuvedl žádnou překážku vycestování ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z již uvedeného vyplývá, že vycestování stěžovatele nepředstavuje nepřipustný zásah do jeho rodinného života. Proto nebylo možné uvažovat o možném naplnění důvodů obsažených v § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[31] Stěžovatel se v kasační stížnosti ohradil vůči posouzení doby jeho protiprávního pobytu na území České republiky v rozhodnutí žalované. Zatímco správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že stěžovatel pobýval neoprávněně na území České republiky 1 měsíc a 9 dnů, žalovaná, přestože toto rozhodnutí potvrdila, vyšla z toho, že zde stěžovatel neoprávněně pobýval celých 28 měsíců. Tato námitka je ovšem nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel v žalobě neuplatnil. Aniž by k ní musel Nejvyšší správní soud přihlížet, nad rámec nutného odůvodnění konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek, a proto je možné dílčí části odůvodnění doplnit i v odvolacím rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000 – 39 nebo ze dne 17. 7. 2009, čj. 7 Afs 43/2009 – 75). Žalovaná vyšla z toho, že správní orgán prvního stupně nesprávně určil dobu protiprávního pobytu stěžovatele v České republice, ačkoliv ze správního spisu lze určit, kdy se zde stěžovatel nacházel oprávněně a kdy neoprávněně. Žalovaná nepostupovala v rozporu se správním řádem či zákonem o pobytu cizinců, pokud v menším rozsahu doplnila a upřesnila odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Skutečnost, že žalovaná podstatně zvýšila dobu nelegálního pobytu stěžovatele na území, se přitom nikterak neprojevila v době, po kterou stěžovatel nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie. K samotnému určení délky nelegálního pobytu přitom stěžovatel v kasační stížnosti a především v žalobě nic konkrétního nenamítal.

[32] Nejvyšší správní soud konečně nevyhověl požadavku stěžovatele, aby ve věci nařídil ústní jednání. Při řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nařizuje jednání pouze tehdy, pokud to považuje za vhodné nebo pokud provádí dokazování (§ 109 odst. 2 s. ř. s.). V posuzované věci soud neshledal ani jeden z předpokladů, pro který bylo na místě naříditi ústní jednání. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2005, čj. 8 Aps 1/2005 - 82, důvodem, pro který by tento soud musel bez dalšího naříditi jednání,

není ani samotná žádost účastníka řízení. Stěžovatel svou žádost o nařízení jednání odůvodnil tím, že svou výpověď považuje za významnou pro rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud ovšem tento důvod neshledal dostatečným pro konání ústního jednání.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Protože v řízení neshledal ani jiné nedostatky, ke kterým je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. července 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu